

UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

z 13. januára 2005 *

Vo veci T-184/04,

Sulvida — Companhia de alienação de terrenos, L^{da}, so sídlom v Lagoa (Portugalsko), v zastúpení: N. Buchbinder, advokát,

žalobca,

proti

Komisií Európskych spoločností,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh, aby sa Komisií uložila povinnosť navrhnúť smernicu o cezhraničnom premiestnení sídla obchodných spoločností,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(tretia komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia J. Azizi a E. Cremona,

tajomník: H. Jung,

vydal toto

Uznesenie

Konanie

- ¹ Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 26. mája 2004 podal žalobca s odkazom na článok 232 ES túto žalobu na nečinnosť proti Komisii. Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa určil, že Komisia je povinná prijať voči členským štátom právnu úpravu, ktorá povolí a umožní cezhraničné premiestnenie sídla obchodných spoločností bez toho, aby právne poriadky členských štátov mohli takéto premiestnenie výrazne obmedziť alebo znemožniť, a najmä zmeniť na smernicu „návrh štrnástej smernice Európskeho parlamentu a Rady o cezhraničnom premiestnení sídla spoločností so zmenou práva, ktoré sa na ne uplatní“.

- 2 Žalobca je spoločnosťou založenou podľa portugalského práva, ktorú zastupuje jej konateľ N. Buchbinder. Ako svojho splnomocnenca *ad litem* označil spoločnosť Pro-Videntia Rechtsanwaltsaktiengesellschaft, zastúpenú svojím riaditeľom N. Buchbinderom, advokátom a jedinou osobou oprávnenou zastupovať túto spoločnosť, a ktorý je tou istou osobou ako konateľ žalobcu. Návrh podpísal pán Buchbinder v postavení advokáta a riaditeľa Pro-Videntia Rechtsanwaltsaktiengesellschaft.

Právny stav

- 3 Podľa článku 111 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa môže Súd prvého stupňa, ak je zjavne nepríslušný rozhodnúť o návrhu, alebo ak je návrh zjavne neprípustný alebo nedôvodný, rozhodnúť bez ďalšieho konania odôvodneným uznesením.
- 4 Súd prvého stupňa usúdil, že v prejednávanej veci mu dokumenty zo spisu poskytujú dostatočné informácie a rozhodol so zreteľom na neodstrániteľnú formálnu vadu návrhu, že rozhodne bez ďalšieho konania.
- 5 Podľa článku 19 tretieho a štvrtého odseku Štatútu Súdneho dvora, ktorý sa podľa článku 53 tohto štatútu uplatní aj na konanie pred Súdom prvého stupňa:

„... účastníkov zastupuje advokát.

Účastníka konania môže pred Súdny m dvorom zastupovať alebo mu poskytovať právnu pomoc len advokát, ktorý má oprávnenie vykonávať advokátsku činnosť pred súdom členského štátu alebo iného štátu, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore.“

6 Článok 21 prvý odsek Štatútu Súdneho dvora okrem toho ustanovuje:

„Konanie pred Súdny m dvorom sa začína podaním návrhu adresovaného tajomníkovi. Návrh musí obsahovať meno a bydlisko navrhovateľa, označenie zástupcu...“

7 Na záver podľa článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku:

„Originál každého podania musí byť podpísaný splnomocneným zástupcom alebo advokátom účastníka konania.“

8 Z týchto ustanovení vyplýva a najmä z použitia výrazu „zastupuje“ v článku 19 treťom odseku Štatútu Súdneho dvora, že v súvislosti s podaním žaloby na Súd prvého stupňa musí „účastník konania“ v zmysle tohto článku svojím zastupovaním poveriť tretiu osobu, ktorá má oprávnenie vykonávať advokátsku činnosť pred súdom členského štátu alebo iného štátu, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore (uznesenie Súdneho dvora z 5. decembra 1996, Lopes/Súdny dvor, C-174/96 P, Zb. s. I-6401, bod 11; uznesenie Súdu prvého stupňa z 29. novembra 1999, Shaw a i./Komisia, T-131/99, neuverejnené v Zbierke, bod 11).

- 9 Táto požiadavka zastúpenia treťou osobou zodpovedá predstave o úlohe advokáta, podľa ktorej sa advokát považuje za spolupracovníka spravodlivosti a má poskytnúť svojmu klientovi úplne nestrannú a v záujme spravodlivosti všetku právnu pomoc, ktorú jeho klient potrebuje. Táto predstava zodpovedá spoločným právnym zvyklostiam členských štátov a nachádza sa aj v právnom poriadku Spoločenstva, ako to vyplýva predovšetkým z článku 19 Štatútu Súdneho dvora [rozsudok Súdneho dvora z 18. mája 1982, AM & S/Komisia, 155/79, Zb. s. 1575, bod 24, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 8. decembra 1999, Euro-Lex/ÚHVT (EU-LEX), T-79/99, Zb. s. II-3555, bod 28].
- 10 Z uvedeného vyplýva, že pána Buchbinder, advokáta zastupujúceho žalobcu, nemožno považovať na účely tohto konania za „tretiu osobu“ v zmysle už citovaného uznesenia Lopes/Súdny dvor. V skutočnosti návrh podal v mene žalobcu pán Buchbinder v postavení advokáta. Zo zakladateľskej listiny spoločnosti žalobcu („Gesellschafterbeschluss“) zo 17. februára 2003 však vyplýva, že pán Buchbinder je zároveň konateľom tejto spoločnosti a že teda vykonáva „riadiacu funkciu“ v tejto spoločnosti. Za týchto okolností pán Buchbinder nemôže zastupovať žalobcu v rámci tohto konania.
- 11 Keďže pán Buchbinder podpísal návrh na začatie konania, táto žaloba bola podaná v rozpore s článkom 19 tretím a štvrtým odsekom a s článkom 21 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora, ako aj s článkom 43 ods. 1 rokovacieho poriadku.
- 12 Takže žaloba sa musí v každom prípade odmietnuť ako zjavne neprípustná.
- 13 Okrem toho je žaloba zjavne neprípustná aj preto, že žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa uložil Komisii povinnosť predložiť členským štátom návrh právnej úpravy s určeným obsahom týkajúci sa cezhraničného premiestnenia sídla

obchodných spoločností. Podľa ustálenej judikatúry neprináleží sudcovi Spoločenstva v rámci kontroly zákonnosti, ktorú vykonáva, aby ukladal povinnosti inštitúciám alebo aby ich nahradil (pozri najmä rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, *European Night Services a i./Komisia*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Zb. s. II-3141, bod 53, a z 9. septembra 1999, *UPS Europe/Komisia*, T-127/98, Zb. s. II-2633, bod 50).

- 14 Okrem toho jednoduchý návrh smernice, ako ho požaduje žalobca od Komisie, týkajúci sa cezhraničného premiestnenia sídla obchodných spoločností, nie je aktom, ktorý má záväzné právne účinky pre tretie osoby, ale je len čisto sprostredkujúcim a prípravným opatrením. Takéto opatrenie však nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 230 ES a neprijatie takéhoto opatrenia tiež nemožno napadnúť žalobou na nečinnosť podľa článku 232 ES (rozsudok Súdneho dvora z 28. marca 1979, *Granaria/Rada a Komisia*, 90/78, Zb. s. 1081, bod 12 a nasl.; uznesenia Súdu prvého stupňa z 26. novembra 1996, *Kuchlenz-Winter/Rada*, T-167/95, Zb. s. II-1607, bod 20 a nasl.; z 15. mája 1997, *Berthu/Komisia*, T-175/96, Zb. s. II-811, bod 18 a nasl., a z 1. decembra 1999, *Buchbinder a Nöcker/Komisia*, T-198/99, neuverejnený v Zbierke, bod 11).
- 15 Je tiež potrebné pripomenúť, že žaloba o neplatnosť podaná jednotlivcom nie je prípustná, ak smeruje proti neprijatiu všeobecne záväzného nariadenia (uznesenie Súdu prvého stupňa z 11. decembra 1998, *Scottish Soft Fruit Growers/Komisia*, T-22/98, Zb. s. II-4219, bod 41). Toto pravidlo sa však analogicky uplatňuje na prejednávajúcu vec, keďže obsah smernice, vo vzťahu ku ktorej sa žalobca domáhal, aby sa uložila Komisii povinnosť vypracovať jej návrh, má tiež zákonodarnú povahu so všeobecnou záväznosťou. Z uvedeného vyplýva, že žaloba na nečinnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou, ktorá smeruje k tomu, aby sa určilo, že Komisia nezákonne nenavrhol prijatie smernice, je tiež neprípustná.

- 16 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že táto žaloba sa musí odmietnuť ako zjavne neprípustná bez toho, aby bolo potrebné oznámiť to žalovanej.

O trovách

- 17 Na základe článku 87 ods. 1 rokovacieho poriadku žalobca znáša vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

nariadil:

- 1. Žaloba sa odmieta ako zjavne neprípustná.**
- 2. Žalobca znáša svoje vlastné trovy konania.**

V Luxemburgu 13. januára 2005

Tajomník

H. Jung

Predseda komory

M. Jaeger